

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การให้หลักประกันทางธุรกิจในปัจจุบันมีกฎหมายเกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558 เล่มที่ 132 ตอนที่ 104 ก ส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจไทย ทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาสินค้าและบริการ สร้างมูลค่าเพิ่ม เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันได้ดีขึ้น ซึ่งแต่เดิมในอดีตนั้นมีการให้หลักประกันเพียงแต่การจำนองที่มีการใช้กันมาก่อนมีการร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ยังไม่มีเรียกว่าจำนองแต่เรียกว่าจำนำรวมกันไปในภายหลังมีการเรียกว่าจำนองโดยการนำเอาอสังหาริมทรัพย์ของคนมาประกันหนี้โดยการนำไปจดทะเบียนไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินแต่อย่างใด ส่วนการจำนำเป็นการนำเอาอสังหาริมทรัพย์มาประกันหนี้โดยต้องส่งมอบทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันแก่ผู้รับจำนำหากฝ่าฝืนจะมีใช้การจำนำ ต่อมาในภายหลังได้มีการพยายามแก้ไขกฎหมายเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น พระราชบัญญัติเครื่องจักร พ.ศ. 2515 โดยสามารถจำนองเครื่องจักรได้แม้มีใช้อสังหาริมทรัพย์โดยการจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย พระราชบัญญัติการจำนองเรือและบุริมสิทธิทางทะเล พ.ศ. 2537 ที่ให้จำนองเรือได้หรือพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2551 เพื่อให้มีการนำรถยนต์มาจำนองได้

การจำนองทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เพื่อประกันหนี้ผู้จำนองจะต้องเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น ซึ่งทรัพย์สินที่นำมาจำนองจะต้องเป็นอสังหาริมทรัพย์ เช่น ที่ดิน เป็นต้น หากผิดนัดชำระหนี้ก็จะมีการบังคับชำระหนี้ต่อไปตามขั้นตอนตามกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตามการจำนองจะต้องนำอสังหาริมทรัพย์มาจำนองเท่านั้น ไม่รวมถึงสังหาริมทรัพย์ด้วย หากมองในทางด้านธุรกิจแล้ว ทรัพย์สินที่จำนองได้อาจมีเพียงที่ดินสิ่งปลูกสร้างเท่านั้น ไม่รวมถึงอุปกรณ์สำนักงานเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีมูลค่าต่าง ๆ ในบริษัทได้

อีกทั้งการจำนำทรัพย์สินที่เป็นสังหาริมทรัพย์นั้น แม้บริษัทต่าง ๆ จะสามารถนำอสังหาริมทรัพย์มาจำนองได้ แต่อย่างไรก็ดี เงื่อนไขการจำนำนั้นจะต้องมีการส่งมอบทรัพย์สินที่นำมา

จําหน่ายแก่ผู้รับจําหน่ายด้วย แม้ธนาคารหรือสถาบันการเงินจะได้ทำการแก้ปัญหาโดยการทำสัญญาต่าง ๆ เช่น สัญญาให้ดูแลรักษาทรัพย์สิน เป็นต้น เพื่อให้ทรัพย์สินนั้นตกไปอยู่ในความครอบครองของลูกหนี้เพื่อใช้สอยหรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินต่อไป แต่ก็มีคำพิพากษาศาลฎีกาออกมาว่าการกระทำเช่นนี้ไม่ใช่การจําหน่าย ซึ่งมีผลว่าเจ้าหนี้ไม่อาจบังคับจากทรัพย์สินที่นำมาจําหน่ายได้ ธนาคารหรือสถาบันการเงินจึงไม่มีหลักประกันที่น่าเชื่อถือที่จะสามารถอนุมัติเงินให้แก่บริษัทผู้กู้ได้ ทำให้เกิดปัญหากับบริษัทที่ขอกู้เงินกับธนาคารไม่มีหลักประกันมาขออนุมัติเงินกู้ได้

ปัญหาที่เกิดจากเงื่อนไขของกฎหมายทั้งเรื่องจํานองและจําหน่ายจึงเป็นปัญหาที่ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs เสียโอกาสในการได้เงินลงทุนที่จะนำมาลงทุนในการดำเนินการทางธุรกิจ ซึ่งมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจที่กำลังเติบโตของประเทศ เนื่องจากธุรกิจเหล่านี้เป็นกิจการรายจิว รายเล็กและรายกลางที่มีเงินลงทุนน้อยมากไม่อาจดำเนินการเพราะขาดเงินทุน

ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบันนั้นการประกอบธุรกิจมีการเพิ่มมากขึ้นเป็นอย่างมากโดยมีรูปแบบการประกอบกิจการรายจิว รายเล็กและรายกลางที่เรียกว่า “SMEs” และ “Micro Finance” ซึ่งรัฐบาลหลังปี 2540 ได้มีการแถลงนโยบายสนับสนุนต่อรัฐสภามาโดยตลอด ทั้งนี้เศรษฐกิจไทยพึ่งพาการส่งออกเป็นหลักโดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าภาคอุตสาหกรรมที่มีสัดส่วนเฉลี่ยมากกว่า 70 เปอร์เซ็นต์เทียบกับรายได้การส่งออกทั้งหมด แต่อย่างไรก็ดียังคงมีปัญหาที่ SMEs ไทยกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ สามารถแยกเป็นปัญหาด้านต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาแรงงานไร้ทักษะ ผู้ผลิตขาดการพัฒนาตราสินค้าของตนเอง ผู้ประกอบการขาดความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการ ขาดความรู้และข้อมูลการตลาด ผลิตภาพและประสิทธิภาพการผลิตต่ำ ขาดการเข้าถึงการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและขาดการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ทั้งนี้ SMEs หรือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังเป็นแหล่งจ้างแรงงานถึงร้อยละ 80.4 ของการจ้างแรงงานทั้งประเทศ โดยวิสาหกิจของไทยมีโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุนอยู่ในอันดับที่ 71 ของโลก ซึ่งประเทศเพื่อนบ้านอย่างประเทศมาเลเซียถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 1 ของโลก สิงคโปร์อยู่ในอันดับที่ 3 เวียดนามและกัมพูชา อันดับที่ 42 ทางเลือกของวิสาหกิจที่จะเข้าถึงเงินทุนได้ 2 ทาง คือ ขาดโอกาสที่จะเข้าถึงเงินทุนอันเป็นการตัดโอกาสในการประกอบธุรกิจและนอกระบบซึ่งเงินทุนนอกระบบนั้นไม่มีการควบคุมดูแลจากหน่วยงานของรัฐอาจทำให้เกิดปัญหาต่อระบบเศรษฐกิจได้ในภายหลังเนื่องจากวิธีการชำระหนี้และดอกเบี้ยที่สูงเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนั้น ปัญหาเรื่องเงินทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs จึงมีผลต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยตรง

การสนับสนุนของรัฐบาลในปี 2555 - 2559 นั้นจะประกอบไปด้วย 4 ยุทธศาสตร์หลัก คือ สนับสนุนปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs เสริมสร้างขีดความสามารถในการ

แข่งขัน ส่งเสริมการเติบโตอย่างสมดุลตามศักยภาพและเสริมสร้างศักยภาพของ SMEs ให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศดังที่ปรากฏในแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับที่ 3 และเพื่อเป็นการทำให้สังคมและระบบเศรษฐกิจสามารถปรับตัวรับผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกได้อย่างเข้มแข็งและเหมาะสมกับความช่วยเหลือของหน่วยงานของรัฐในหลาย ๆ ด้านรวมทั้งด้านเงินทุนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 แม้จะมีการช่วยเหลือเงินจากภาคเอกชนในการกู้เงินแบบ Need-based solution และมีการตั้งบริษัทสินเชื่อบุคคลขนาดย่อมหรือ บยส. ขึ้นมาเป็นสถาบันการเงินเฉพาะกิจตามพระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่อบุคคลขนาดย่อม พ.ศ. 2534 เพื่อช่วยเหลือ SMEs แต่ก็แก้ปัญหาได้อย่างจำกัด นอกจากนี้สถาบันการเงินพยายามรับหลักประกันที่ผู้กู้ไม่สามารถจำนองหรือจำนำได้มาเป็นหลักประกัน เช่น ยอมรับสิทธิในการเข้ามาเป็นหลักประกัน ยอมรับการจำนำเงินฝาก ฯลฯ แต่ก็มิใช่หลักประกันที่ทำให้เป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิมีเพียงบุคคลสิทธิเท่านั้น

ปัจจุบันได้มีกฎหมายหลักประกันธุรกิจออกมาเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในด้านการนำทรัพย์สินมาวางเป็นหลักประกันการชำระหนี้ของ SMEs โดยได้รับแนวความคิดมาจาก Uniform Commercial Code Article 9 เรื่อง Secured Transaction ของสหรัฐอเมริกา หลักประกันแบบลอย (Floating Charge) ของประเทศอังกฤษ และ The UNCITRAL Legislative Guide on Secured Transactions ที่จัดทำขึ้นโดยสหประชาชาติ (United Nations Commission on International) ในปี 2007 เพื่อให้ประเทศต่าง ๆ นำไปเป็นแนวทางปรับใช้เป็นกฎหมายภายใน โดยประเทศไทยนำมาปรับใช้เป็นกฎหมายภายใน คือ พระราชบัญญัติหลักประกันธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกัน ได้ตามพระราชบัญญัติหลักประกันธุรกิจ พ.ศ. 2558 ได้แก่ กิจการ สิทธิเรียกร้อง สหกรณ์ทรัพย์สินที่ผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจ (เช่น เครื่องจักร สินค้าคงคลังหรือวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า) อสังหาริมทรัพย์ในกรณีให้ผู้ให้หลักประกันประกอบธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์โดยตรง ทรัพย์สินทางปัญญา คำว่า “กิจการ” รวมถึงทรัพย์สินที่ใช้ในการประกอบธุรกิจและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ ซึ่งผู้ให้หลักประกันอาจโอนบรรดาทรัพย์สินและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถประกอบธุรกิจดังกล่าวต่อไปได้ทันที จึงสังเกตได้ว่าทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีทั้งทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่าง และในกรณีทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันเป็นกิจการแม้จะเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีการบัญชีก็นำมาเป็นหลักประกันได้

ทรัพย์สินไม่มีรูปร่างของประเทศไทยที่มีความสำคัญ คือ สินค้าทางการเกษตรที่มีชื่อเสียง และคุณภาพจากหลากหลายแหล่งอันได้รับความนิยมนับถือ เช่น ไข่เค็มไชยา กาแฟดอยช้าง หากนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจแล้วธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs ย่อมได้รับ

ประโยชน์จากการใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจเพื่อที่จะนำเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ อีกทั้งในปัจจุบัน เงินดิจิทัลหรือสินทรัพย์ดิจิทัลได้รับความสนใจจากนักลงทุนเป็นจำนวนมากเนื่องจากราคาที่มีมูลค่าสูงมากขึ้นเรื่อย ๆ และสามารถซื้อขายหรือชำระหนี้ได้ง่ายโดยมีค่าธรรมเนียมที่น้อยทำให้เกิดความสะดวกในการชำระหนี้จึงมีร้านค้าจำนวนมากไม่น้อยที่ให้ความสนใจและรับเงินดิจิทัลเพื่อชำระหนี้ต่อกัน ส่วนทรัพย์สินมีรูปร่างที่มีมิติให้ออกกฏกระทรวงเพื่อนำไม่ยื่นต้นมาเป็นหลักประกันได้ ซึ่งไม่ยื่นต้นบางประเภทเป็นไม้ที่มีค่าแต่ถูกหวงห้ามเอกชนทำในเชิงพาณิชย์ เช่น ไม้พะยูน แต่อย่างไรก็ดี มีข้อควรพิจารณาว่าทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างอย่างเช่นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เป็นสิทธิชุมชนที่ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียวการจะนำมาเป็นหลักประกันได้อย่างไรและเมื่อนำมาเป็นหลักประกันแล้วจะสามารถบังคับหลักประกันได้อย่างไร เนื่องจากทรัพย์สินไม่มีรูปร่างอย่างเช่นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไม่สามารถจับต้องได้และมูลค่าในสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์จะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่างรวมทั้งการคุ้มครองตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นกฎหมายภายในประเทศต่าง ๆ และกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่บ่งบอกถึงความมีอยู่ของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และในกรณีเงินดิจิทัลก็ต้องพิจารณาว่าจะสามารถนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจได้หรือไม่เพราะเงินดิจิทัลหรือสินทรัพย์ดิจิทัลเป็นทรัพย์สินไม่มีรูปร่างที่มีการซื้อขายหรือใช้ในการระดมทุนแต่ด้วยระบบของเงินดิจิทัลจึงไม่มีหน่วยงานที่เข้าไปตรวจสอบและแทรกแซงค่าเงินได้อันส่งผลให้เงินดิจิทัลอาจมีมูลค่ามากขึ้นหรือน้อยลงจนก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้รับหลักประกันและผู้ประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลจะมีการจัดการกำกับดูแลตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 อย่างไร มีความน่าเชื่อถือเพียงพอที่จะนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจหรือไม่ และสินทรัพย์ดิจิทัลจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือไม่

ทรัพย์สินที่จะนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจจะต้องเป็นทรัพย์สินที่กำหนดไว้ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งต้องพิจารณาว่าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่ระบุไว้ว่าสามารถนำมาเป็นหลักประกันซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนกับทรัพย์สินทางปัญญาอื่นในเรื่องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะสามารถนำมาเป็นหลักประกันได้หรือไม่ และเงินดิจิทัลหรือสินทรัพย์ดิจิทัลที่ไม่ได้ระบุไว้ว่าให้นำมาเป็นหลักประกันได้นั้นหากนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจแล้วจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้รับหลักประกันและผู้ให้หลักประกันรวมทั้งต้องสามารถบังคับหลักประกันทางธุรกิจได้ ส่วนไม่ยื่นต้นจะต้องใช้ระยะเวลาในการเพาะปลูกนานหากเกิดภัยธรรมชาติจนหลักประกันเสียหายไม่อาจบังคับชำระหนี้ได้แล้วจะทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้รับหลักประกันและผู้ให้หลักประกันทั้งสองฝ่ายจึงต้องทำการศึกษาว่าจะนำมาเป็นหลักประกันได้หรือไม่

การนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างที่มีมูลค่าไม่แน่นอนมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจจึงต้องมีการประเมินมูลค่าทรัพย์สินที่จะนำมาเป็นหลักประกันนั้นมีมูลค่าเท่าไรในการที่ผู้รับหลักประกันจะขอสินเชื่อเพื่อนำไปดำเนินการทางธุรกิจต่อไป ดังนั้น ต้องพิจารณาถึงการประเมินมูลค่าในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประเมินมูลค่า วิธีการประเมินมูลค่า และหน่วยงานที่กำกับดูแลมาตรฐานซึ่งมีผลโดยตรงต่อทั้งสองฝ่ายที่จะไม่เกิดความขัดแย้งในการประเมินมูลค่าของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และสามารถนำการประเมินมูลค่าทรัพย์สินไม่มีรูปร่างไปใช้กับการบังคับหลักประกันเพื่อเอาเงินมาชำระหนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อการศึกษาความหมาย แนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักกฎหมายทั่วไปของการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจ

2. เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการบังคับใช้ในการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจเพื่อให้ทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันมีหลายประเภทและไม่ให้หลักประกันที่นำมาประกันไว้สูญมูลค่าของสินทรัพย์

3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในหลักประกันทางธุรกิจที่เกิดจากการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจ

4. เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาในกรณีที่ทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์บางประเภทไม่อาจนำมาเป็นหลักประกันได้และปัญหาที่หลักประกันทางธุรกิจลดมูลค่าลงจนทำให้เกิดปัญหาต่อเจ้าหนี้ในการบังคับหลักประกันโดยทางแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันทางธุรกิจ

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การกู้ยืมเงินที่ใช้เกี่ยวเนื่องกับการประกอบธุรกิจโดยนำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์และไม่ขึ้นต้นมาเป็นหลักประกันมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องและใช้บังคับแก่เรื่องนี้ คือ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 และประกาศที่ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นมีการกำหนดขั้นตอนและวิธีการในการรับจดทะเบียน การกำหนดประเภทของทรัพย์สินให้นำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกันและการบังคับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ใช้หลักประกันทางธุรกิจแต่ยังไม่มีการกำหนดเงื่อนไขในการดำเนินการนำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกันที่ยังไม่มีความเหมาะสมกับลักษณะของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์อันเป็นสิทธิชุมชน โดยเมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้วิจัยจึงเห็นควรแก้ไขบทกฎหมายในส่วนของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจโดยการเพิ่มเติมข้อความในส่วนของการนำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่จะนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่นำมาเป็นหลักประกันธุรกิจเพื่อให้กฎหมายมีความเหมาะสมในการบังคับใช้กับสภาพธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นธุรกิจส่วนใหญ่ของประเทศไทยอันเกี่ยวข้องกับการเกษตร

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาขอบเขตของหลักประกันทางธุรกิจในทางทฤษฎีหลักเกณฑ์ และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการนำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกันทางธุรกิจทั้งทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างและการบังคับหลักประกันโดยศึกษาหลักกฎหมายของประเทศไทยอันได้แก่ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 พระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกาศต่าง ๆ และศึกษา Model Law ของ UNCITRAL และเทียบเคียงกับกฎหมายในระบบ Common Law อันได้แก่กฎหมายประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกาตลอดจนศึกษาคำพิพากษาที่เกี่ยวข้อง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าโดยใช้วิธีศึกษาการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ เอกสาร และวารสาร กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์รวมทั้งทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจและการบังคับหลักประกัน โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 พระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ประกาศกระทรวงพัฒนาธุรกิจการค้า ตลอดจนศึกษาข้อมูลจากเว็บไซต์ อินเทอร์เน็ตและข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) ที่เกี่ยวกับบทบัญญัติทางกฎหมายต่างๆ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของต่างประเทศกับหลักกฎหมายของประเทศไทยแล้วนำมาวิเคราะห์ สรุปผล เสนอแนะแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบความหมาย แนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักกฎหมายทั่วไปของการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจ
2. เพื่อให้ทราบมาตรการทางกฎหมายในการบังคับใช้ในการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจเพื่อให้ทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันมีหลายประเภทและไม่ให้หลักประกันที่นำมาประกันไว้สูญมูลค่าของสินทรัพย์
3. เพื่อให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการบังคับหลักประกันทางธุรกิจที่เกิดจากการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับหลักประกันธุรกิจ
4. เพื่อให้ทราบแนวทางในการแก้ไขปัญหาในกรณีที่ทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์บางประเภทไม่อาจนำมาเป็นหลักประกันได้และปัญหาที่หลักประกันทางธุรกิจลดมูลค่าลงจนทำให้เกิดปัญหาต่อเจ้าหนี้ในการบังคับหลักประกันโดย

ทางแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมีรูปร่างและทรัพย์สินไม่มีรูปร่างเกี่ยวกับสิ่ง
ป่งชี้ทางภูมิศาสตร์มาเป็นหลักประกัน การประเมินมูลค่าหลักประกันทางธุรกิจและวิธีการบังคับ
หลักประกันธุรกิจ